

- do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne.

Przy czym niezdolność do samodzielnej egzystencji oznacza naruszenie sprawności organizmu w stopniu uniemożliwiającym zaspokajanie bez pomocy innych osób podstawowych potrzeb życiowych, za które uważa się przede wszystkim samoobsługę, poruszanie się i komunikację.

Określone przez ustawę zasady ustalania stopnia niepełnosprawności precyzuje rozporządzenie z dnia z dnia 15 lipca 2003 r., zgodnie z którym:

- standardy w zakresie kwalifikowania do znaczного stopnia niepełnosprawności zawierają kryteria określające skutki naruszenia sprawności organizmu powodujące:

- 1) niezdolność do pracy - co oznacza całkowitą niezdolność do wykonywania pracy zarobkowej z powodu fizycznego, psychicznego lub umysłowego naruszenia sprawności organizmu;
- 2) konieczność sprawowania opieki - co oznacza całkowitą zależność osoby od otoczenia, polegającą na pielęgnacji w zakresie higieny osobistej i karmienia lub w wykonywaniu czynności samoobsługowych, prowadzeniu gospodarstwa domowego oraz ułatwiania kontaktów ze środowiskiem;
- 3) konieczność udzielania pomocy, w tym również w pełnieniu ról społecznych - co oznacza zależność osoby od otoczenia, polegającą na udzieleniu wsparcia w czynnościach samoobsługowych, w prowadzeniu gospodarstwa domowego, współdziałania w procesie leczenia, rehabilitacji, edukacji oraz w pełnieniu ról społecznych właściwych dla każdego człowieka, zależnych od wieku, płci, czynników społecznych i kulturowych.

Przy czym, przez długotrwałą opiekę i pomoc w pełnieniu ról społecznych rozumie się konieczność jej sprawowania przez okres powyżej 12 miesięcy w zakresie, o którym mowa w pkt 2 i 3.

- standardy w zakresie kwalifikowania do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zawierają kryteria określające naruszenie sprawności organizmu powodujące:

- 1) czasową pomoc w pełnieniu ról społecznych, co oznacza konieczność udzielenia pomocy, o której mowa w pkt 3 powyżej, w okresach wynikających ze stanu zdrowia;
- 2) częściową pomoc w pełnieniu ról społecznych, co oznacza wystąpienie co najmniej jednej okoliczności, o których mowa w pkt 3 powyżej.

- standardy w zakresie kwalifikowania do lekkiego stopnia niepełnosprawności określają kryteria naruszonej sprawności organizmu powodujące:

- 1) istotne obniżenie zdolności do wykonywania pracy, co oznacza naruszoną sprawność organizmu powodującą ograniczenia w wykonywaniu pracy zarobkowej znacznie obniżające wydajność pracy na danym stanowisku w porównaniu do wydajności, jaką wykazują osoby o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną;
- 2) ograniczenia w pełnieniu ról społecznych, co oznacza trudności doświadczane przez osobę zainteresowaną w relacjach z otoczeniem i środowiskiem według przyjętych norm społecznych, jako skutek naruszonej sprawności organizmu.

Przy czym, możliwość kompensacji ograniczeń oznacza wyrównywanie dysfunkcji organizmu spowodowanej utratą lub chorobą narządu odpowiednio przez przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne.

Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w S. uznał stan zdrowia odwołującego się za wystarczający do przyznania mu lekkiego stopnia niepełnosprawności.

Takie stanowisko kwestionowała przedstawicielka ustawowa odwołującego się, wskazując, że powinien mieć przyznany umiarkowany stopień niepełnosprawności.

W celu zweryfikowania stanowisk stron Sąd zasięgnął wiadomości specjalnych, dopuszczając dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu chorób wewnętrznych J. S..

W dniu badania budowa ciała odwołującego się była prawidłowa, skóra nie miała wykwitów, obwodowe węzły chłonne były niepowiększone. Czaszka była kształtna, niebolesna na ucisk. Ostrość wzroku i słuchu była prawidłowa. Szyja była kształtna

i ruchoma prawidłowo. Część tarczycy dostępna badaniu była prawidłowa. Nie rozpoznano u odwołującego się klinicznych objawów hypotyreozy. Objawy oczne były bez danych dla nadczynności tarczycy. Klatka piersiowa symetryczna i prawidłowo ruchoma oddechow. W. był jawny, szmer pęcherzykowy zachowany, nie stwierdzono szmerów dodatkowych. Brak było klinicznych cech niewydolności oddechowej. Stłumienie bezwzględne serca miało prawidłowe granice. Czynność serca była miarowa, ilość uderzeń wyniosła 65 na minutę. Ciśnienie tętnicze RR wyniosło 136/80 mmHg. Tętno serca były głośnie, nie rozpoznano szmerów mogących świadczyć o wadzie serca lub kardiomyopatii. Krążenie pozostawało wydolne. Powłoki brzuszne w poziomie klatki piersiowej były symetryczne i niebolesne. Kończyny były wykształcone prawidłowo, w ułożeniu dowolnym, odwołujący się nie miał żadnych ograniczeń zakresu ruchów czynnych i biernych i poruszał się chodem prawidłowym.

Biegły na podstawie dokumentacji medycznej rozpoznał u ubezpieczonego cukrzycę insulinozależną, o charakterze chwiejnym i z licznymi epizodami hipoglikemii, które ujawniały się w warunkach stresu, bez powikłań neurologicznych, leczoną pompą insulinową. Dobowe zapotrzebowanie na insulinę wynosi od 60 do 75 jednostek. Po epizodach hipoglikemii ubezpieczony doznawał bólów głowy i wymiotów. Biegły rozpoznał u ubezpieczonego także alergiczny nieżyt nosa oraz przerost migdałków podniebiennych.

Jak wynika z wywiadu z matką odwołującego się, ubezpieczony nie potrafi uzupełniać insuliny do pompy insulinowej po pojawieniu się informacji o niskim poziomie insuliny.

W opinii biegłego schorzenia ubezpieczonego nie mogą być podstawą do uznania wyższego niż lekki stopnia niepełnosprawności, bowiem odwołujący się może samodzielnie zaspokajać podstawowe potrzeby życiowe, takie jak czynności samoobsługowe, poruszanie się i komunikowanie, uczestniczenie w życiu społecznym, nie wymaga w tym celu stałej lub okresowej pomocy innych osób.

Biegły określił, że odwołujący się wymaga konieczności zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze oraz pomoce techniczne ułatwiające funkcjonowanie danej osoby, a także korzystania z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji, przez co rozumie się korzystanie z usług socjalnych, opiekuńczych, terapeutycznych

i rehabilitacyjnych świadczonych przez sieć instytucji pomocy społecznej, organizacje pozarządowe oraz inne placówki.

Stopień niepełnosprawności oraz wszystkie wskazania określone w opinii biegłego sądowego z zakresu chorób wewnętrznych J. S. są zbieżne z orzeczeniem Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w S. z dnia 24 października 2022 r., znak: (...) (...)1. (...)(...).

Żadna ze stron nie kwestionowała treści opinii sporządzonej przez biegłego sądowego z zakresu chorób wewnętrznych.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na uznanie, że stan zdrowia odwołującego się K. C. pozwala na zaliczenie go do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Okoliczności sprawy i dokumentacja medyczna dotycząca odwołującego się nie wskazują na jego ograniczenia w pełnieniu ról społecznych, stosownych do wieku i poziomu wykształcenia. Nie prowadzą do wniosku, iż wymaga on wsparcia w pełnieniu tych ról, choć konieczne jest wykonywanie zabiegów medycznych związanych z utrzymaniem właściwego poziomu cukru w organizmie odwołującego się, który w toku procesu stał się osobą pełnoletnią i w ocenie Sądu może przy pewnym zakresie nadzoru rodzica pompę insulinową. Stąd też Sąd podziela opinię wydaną w sprawie przez biegłego.

Wszystko powyższe, przy uwzględnieniu nadto, iż biegły opiniujący w niniejszej sprawie to wysokiej klasy fachowiec o wieloletnim doświadczeniu zawodowym, także klinicznym i specjalności odpowiedniej do schorzeń odwołującego się znajdującej potwierdzenie w złożonej dokumentacji medycznej, nakazywało uznać jego opinię za rzetelną i wiarygodną, a w konsekwencji podzielić zawarte w niej wnioski nie znajdując żadnych podstaw do jej kwestionowania. Należy przypisać wnioskowi biegłego sądowego walor obiektywności. Nadto wskazać należy, że Sąd nie znalazł podstaw do zajęcia stanowiska odmiennego co do stanu zdrowia odwołującego się, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego, niż wyrażone w opinii biegłego.

Strony nie kwestionowały treści dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy i aktach rentowych Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Stopniu Niepełnosprawności w S.. Dlatego też stanowiły one miarodajny materiał do dokonania ustaleń faktycznych w sprawie obok opinii wydanej przez biegłego sądowego z zakresu chorób wewnętrznych.

W konsekwencji uznając opinię biegłego sądowego z zakresu chorób wewnętrznych J. S. za miarodajną i wiarygodną, a materiał dowodowy za kompletny, Sąd stwierdził, że orzeczenie Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w S. z dnia 24 października 2022 r., znak: (...) (...)1. (...) (...), zaliczające K. C. do lekkiego stopnia niepełnosprawności okresowo od 29 lipca 2022 r. do 31 sierpnia 2024 r., jest prawidłowe.

W tym stanie rzeczy, w oparciu o treść art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., orzeczono jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

(...)